

hiszem, akkor sírtam életemben utoljára: milyen hűtlen volt hozzám.

— Ne sírj! — mondta nagybátyám, s mintha restelkedő gyöngédség bujkált volna érdes hangjában. Mint minden magányos ember, pompásan ismerte a gyereklelket s pontosan tudta, mit gondolok: — Nézd, vadmadár. Ha itt van az ideje és neki is költöznie kell... ez az ő hűsége, ez az élete, és jól teszi, hogy így tesz. Jó, ha néha mi emberek is ilyenek vagyunk, ha hűek maradunk a bennünket szólító rendelkezéshez... — S akkor egy este elmondta a maga életét, amit sohasem értett meg a család. s előttem derengeni kezdett, hogy ilyen belső törvényhez volt hű ő is, amikor az lett, ami lett: az erdőhívásához... És most látom, hogy tanítása mélyebbre hatolt bennem, mint akkor gondoltam, mert ime most már tudom, hogy azért én is egy belső hanghoz maradtam hű; hiába volt a biztos fedél és a bő lakoma, elért, hogy költözöm kellett lelkem más csillagai alá. Valami megpendül ilyenkor a levegőben, valami mindennél erősebb törvény, ami elvisz, elragad, el kell mennünk olyan életbe, hivatásba, amit az emberek nem értenek... s ezt most, öregem értettem meg igazán: én, Oglán, a vén és mégis ifjú vadmadár...

KUTYAÉNEK

*Ma olyan szép hűvös az éjjel,
vau, vau, várnak az utcák,
már fürdik a város a fényes
a vízben a hidak alatt.*

*Bátran ügessünk, hiszen nem
szűkölnék a villamosok ránk,
a téren elnyúlva a'usznak
morogva a lomha buszok.*

*Almukba merülve ma jók
az emberek, ők se harapnak,
hosszú fülünk szépen himbálva
köszöljük a nagy tereket.*

*Fejünk a fák simogatják.
holdfénybe lebegnek a házak,
csaholunk és fenn a magasban
sokezernyi kiskutya sír.*

Földi Pál